

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **D. Š.**, zastoupené JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml., advokátem se sídlem Koblížná 19, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2008, č. j. JMK 162982/2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2008, č. j. 57 Ca 31/2008 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ludvíka Ševčíka ml., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2007 uznal Magistrát města Brna žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. l) a podle § 22 odst. 1 písm. h) s přihlédnutím k § 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Uvedených přestupků se žalobkyně dopustila tím, že dne 18. 7. 2007 v 15,14 hodin jako chodkyně vedoucí jízdní kolo přecházela pozemní komunikaci ulice Hladíkova mimo přechod pro chodce. Učinila tak v místech, kde je příkazovou značkou C9b stanoven konec stezky pro cyklisty s dodatkovou tabulkou E12 s textem „Cyklisté veďte kolo, použijte přechod Hladíkova – Tržní“ a šipkou vpravo s označením 200m. V důsledku svého váhavého jednání pak vběhla do jízdní dráhy motocyklu Honda CBR 900 RR, řidiče J. H., který sice snížil rychlost a snažil se žalobkyni vyhnout, avšak přesto došlo ke střetu motocyklu s jízdním kolem žalobkyně a následně k pádu motocyklisty a žalobkyně. Při této dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na obou zúčastněných vozidlech a došlo ke zranění žalobkyně i poškozeného J. H., který utrpěl zlomeninu žebra. Svým jednáním žalobkyně porušila § 4 písm. a) a c) a § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Za toto

jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2500 Kč a povinnost uhradit poškozenému J. H. škodu na motocyklu a ušlý výdělek za dobu pracovní neschopnosti v celkové výši 45 538 Kč.

K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2008, č. j. JMK 162982/2007, změnil rozhodnutí Magistrátu města Brna. Dospěl k závěru, že dopravní značka C9b nestanovila zákaz přecházení vozovky, takže žalobkyně neporušila § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Proto ani nemohla spáchat přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Ve zbytku však žalovaný rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil a ztotožnil se s jeho úvahou, že žalobkyně porušila § 4 písm. a) a § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchala přestupek podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou a Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 10. 2008, č. j. 57 Ca 31/2008 - 35, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení. Podle krajského soudu totiž žalovaný nezjistil náležitě skutkový stav ohledně ublížení na zdraví J. H. Bezprostředně po dopravní nehodě J. H. uvedl, že k žádnému zranění u něj nedošlo a teprve u druhého ústního jednání o něm hovořil a předal doklad o pracovní neschopnosti. Ve spise se rovněž nenachází žádná lékařská zpráva o tom, proč J. H. vyhledal ošetření. Nelze tudíž jednoznačně stanovit, zda k ublížení na zdraví došlo v důsledku dopravní nehody nebo v důsledku jiné události. Pokud by nebylo prokázáno, že J. H. utrpěl zlomeninu žebra při dopravní nehodě, nebyla by naplněna skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích ve znění účinném po 21. 8. 2007, které je správní orgán rozhodující o přestupku povinen aplikovat podle § 7 odst. 1 téhož zákona. Krajský soud proto uložil žalovanému, aby doplnil dokazování obstaráním lékařské zprávy a výslechem J. H., případně jeho rodinných příslušníků.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný nesouhlasil s hodnocením podkladů provedeným krajským soudem. Shrnul, že ve správním řízení byly k otázce ublížení na zdraví shromážděny zejména následující podklady: vyjádření J. H., kopie dokladu o pracovní neschopnosti, kopie zprávy pro Českou pojišťovnu, a. s., o hodnocení bolestného a potvrzení o ztrátě na výdělku. Ze všech těchto podkladů podle žalovaného vyplývá, že ke zranění J. H. došlo dne 18. 7. 2007 v souvislosti s předmětnou nehodou, což dokládá i posudek znalce, podle nějž minimální zranění motocyklisty odpovídá nízké nárazové rychlosti cca 10 km/hod.

Jediný rozpor v podkladech byl v tom, že sám J. H. nejprve hned po nehodě uvedl, že zranění neutrpěl, a posléze v průběhu správního řízení opakovaně tvrdil, že měl zlomené žebro. K tomu žalovaný poznamenal, že existují určité zdravotní defekty, které se mohou objevit se zpožděním od události, jíž jsou důsledkem. Zlomenina žebra, zvláště jde-li o takzvané „zavřené poranění“, je bez rentgenu těžko rozpoznatelná a její projevy jsou obdobné jako u pouhého pohmoždění hrudníku. J. H. tedy s ohledem na povahu zranění těžko mohl vědět, že má zlomené žebro. Změna vyjádření J. H. ohledně jeho zranění není tudíž zásadním rozparem, zejména je-li zranění doloženo dalšími dokumenty. Nad zlomeninou žebra se ostatně nepozastavil ani znalec z oboru doprava a naopak ji akceptoval.

Pochybnosti o tom, že k danému následku na zdraví skutečně došlo, nezaložila ani žalobkyně, když sama takové zranění jako důsledek nehody nikdy ve správním řízení nezpochybnila a nic k němu neuvedla. Za takové situace neměly správní orgány důvod pochybovat o tom, že zlomení žebra bylo skutečně důsledkem dopravní nehody. Žalovaný nezpochybnuje odpovědnost správních orgánů za zjištění skutečného stavu věci ani právo žalobkyně uplatnit určité tvrzení až v řízení před soudem. Nicméně v tomto směru se princip plné jurisdikce dostává do rozporu se zásadou koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobkyně v v prvním stupni správního řízení ohledně této otázky nic nenamítala a neučinila ji ani předmětem přezkumu v řízení odvolacím, nicméně v rámci žaloby s ní paradoxně byla úspěšná. Jestliže ani sama žalobkyně příčinnou souvislost

mezi nehodou a zlomeninou žebra J. H. ve správním řízení nijak nezpochybovala a jestliže existovaly podklady, které na ni jednoznačně ukazovaly, pak správní orgány neměly důvod o ní pochybovat a Krajský soud v Brně jiným vyhodnocením podkladů učinil nesprávný právní závěr. V této souvislosti žalovaný přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 1 As 18/2008.

Jestliže pak byla ve správním řízení prokázána zlomenina žebra J. H., pak není důvodný závěr krajského soudu o tom, že věc měla být posouzena podle právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Nová právní úprava totiž není v takovém případě pro žalobkyni výhodnější a bylo tedy na místě užít úpravu účinnou v době spáchání přestupku.

Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s krajským soudem ohledně své viny a nadále tvrdí, že žádný přestupek nespáchala. V této souvislosti odkazuje na spis a své odvolání s tím, že správní orgány obou stupňů na převažující většinu argumentů vůbec nereagovaly. Navíc se v rozhodnutí odvolacího správního orgánu objevují argumenty zcela nové, na které může žalobkyně reagovat pouze správní žalobou. Žalobkyně se nicméně shoduje s krajským soudem ohledně aplikace § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Podle žalobkyně nebyl naplněn žádný z prvků skutkové podstaty přestupku a vyjádření žalovaného v kasační stížnosti považuje v tomto směru za spekulace. Žalobkyně již v žalobě namítala, že při dopravní nehodě nedošlo ke zranění žádné osoby. Žalobkyně sama zraněna nebyla a motocyklista, který se nyní za zraněného prohlašuje, odjel zcela v pořádku na svém motocyklu. Tato nesporná skutečnost je podpořena ve věci zpracovaným znaleckým posudkem, podle kterého jel J. H. v okamžiku nárazu rychlostí maximálně 10 km/hod. Tedy šlo o rychlost odpovídající běžnému pomalému běhu. I kdyby pak snad ke zranění došlo, bylo by třeba se pečlivě zabývat otázkou příčinné souvislosti mezi jednáním žalobkyně a zraněním J. H., na což však správní orgány zcela rezignovaly. Podle žalobkyně není tvrzení žalovaného, že předmětné zranění dosahuje intenzity ublížení na zdraví, nijak odůvodněno. Žalobkyně konečně uzavřela, že správní orgán měl povinnost použít právní normu pro žalobkyni výhodnější. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou kasační stížnosti je otázka, zda bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že v důsledku zmiňované dopravní nehody utrpěl poškozený J. H. zranění, resp. ublížení na zdraví, ve formě zlomeniny žebra a zda byla tedy naplněna skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Pokud by navíc nebylo prokázáno, že poškozený utrpěl v důsledku nehody zlomeninu žebra, muselo by být podle názoru Krajského soudu v Brně na případ žalobkyně aplikováno znění přestupkového zákona platné v době rozhodování správního orgánu, jelikož by to pro ni bylo výhodnější – nemohla by být uznána vinnou z přestupku.

Žalovaný především tvrdí, že zranění bylo dostatečně prokázáno výpovědí poškozeného, několika dokumenty, které poškozený předložil, a vyplývá rovněž z posudku ustanoveného znalce.

Pokud jde o výpověď poškozeného J. H., pak v daném případě byl s poškozeným sepsán protokol o podání vysvětlení podle § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky. Podání vysvětlení podle tohoto ustanovení však nelze ztotožňovat s podáním vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích ani s výsledkem svědka ve smyslu § 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 55 správního řádu. Jedná se naopak o úkon orgánu policie v rámci nezbytných šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější

dokazování před správním orgánem podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích. Podle téhož ustanovení sepíše orgán policie o zjištěných skutečnostech úřední záznam, který přiloží k oznámení o přestupku. Již z dikce a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že takový záznam nemůže být sám o sobě důkazem v řízení o přestupku před správními orgány. Navíc jelikož sám zákon o přestupcích a ani správní řád blíže neupravují použití takového záznamu, lze přistoupit k analogii s trestním řízením (blíže k této otázce viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, www.nssoud.cz). Podle § 158 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), orgán policie při objasňování a prověřování skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, sepisuje úřední záznam o podaných vysvětleních. Úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, však neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. Za podmínky § 212 trestního řádu pak může být úřední záznam obsahující výpověď svědka nebo spoluobviněného předestřen těmto osobám, pokud se taková dřívější výpověď v podstatných bodech liší od výpovědi učiněné následně v hlavním líčení. Předestření výpovědi však slouží pouze k odstranění zmiňovaných rozporů ve výpovědích, a tedy k posouzení věrohodnosti a pravdivosti výpovědi; úřední záznam však nelze použít jako podklad výroku o vině obviněného.

Obdobně je třeba dle Nejvyššího správního soudu zacházet nejen s úředními záznamy sepsanými podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, ale i s úkony orgánu policie, na nichž je úřední záznam založen – tj. i s protokoly o podání vysvětlení podle § 12 zákona o Policii České republiky (ve vztahu k úředním záznamům orgánu policie srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, www.nssoud.cz). Byla-li osoba, která dříve podala vysvětlení orgánu policie, následně vyslechnuta jako svědek v přestupkovém řízení před správním orgánem, a mezi vysvětlením a výpovědí se objeví podstatné rozpory, je třeba vysvětlení této osobě v rámci přestupkového řízení předestřít k odstranění těchto rozporů. Pokud tak žalovaný neučinil, nezjistil dostatečně skutkový stav věci.

Další otázkou jsou rozpory či nedostatky v samotné výpovědi poškozeného J. H. Ten totiž při ústním jednání konaném dne 19. 10. 2007 uvedl, že po nehodě zakreslil kamenem konečné postavení motocyklu, a poté jej odtlačil ze silnice. Podle tvrzení žalobkyně pak bez problémů nasedl na motorku a odjel. I kdyby zdejší soud akceptoval nijak nepodložené tvrzení správního orgánu, že se v případě J. H. mohlo jednat o zavřené poranění, které není na první pohled patrné, může jeho chování po nehodě vzbuzovat určité pochybnosti. Odtlačení havarovaného motocyklu o váze 230 kg (podle vyjádření znalce) totiž nemusí být se zlomeným žebrem snadná záležitost.

Nejvyššímu správnímu soudu dále není zřejmé, proč si správní orgány nevyžádaly lékařskou zprávu o zranění poškozeného J. H., který k tomu udělal výslovný souhlas (protokol o ústním jednání ze dne 12. 10. 2007). Právě z této lékařské zprávy by mělo být možné určit příčinu zranění. Ostatní dokumenty předložené poškozeným totiž sice prokazují skutečnost, že poškozený J. H. byl v pracovní neschopnosti od 19. 7. 2007 (den po nehodě) do 7. 9. 2007 z důvodu nepracovního úrazu, avšak spojitost s předmětnou dopravní nehodou nepotvrzují. Výjimkou je pouze hodnocení bolestného, kde je jako příčina úrazu uvedena dopravní nehoda. Tento dokument je však datován až 18. 10. 2007 a navíc příčina úrazu je uvedena podle udání zraněného.

Pokud se žalovaný dovolává posudku znalce, který se nad zlomeninou žebra nepozastavil a akceptoval ji, pak tato obrana nemůže být úspěšná. Úkolem ustanoveného znalce pro obory doprava, ekonomika a strojírenství, dopravní nehody, a ceny a opravy motorových vozidel, Ing. Jiřího Finstrleho, rozhodně nebylo posuzovat skutečnost, zda J. H. utrpěl zlomeninu žebra v důsledku dopravní nehody. Ze skutečnosti, že se nad zraněním znalec nepozastavil a bez dalšího jej zmínil v úvodu svého posudku jako fakt, nelze dovozovat, že ke zlomení žebra skutečně došlo při předmětné dopravní nehodě.

Nedůvodná je i námitka žalovaného týkající se porušení zásady koncentrace správního řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobkyně proti tvrzení poškozeného o utrpěném zranění v průběhu správního řízení nenamítala a napadla jej až v žalobě u správního soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj nedávný rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, www.nssoud.cz, kde se s touto otázkou vypořádal. Nejvyšší správní soud nejprve poukázal na skutečnost, že přestupky spadají pod čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.) a poukázal na příbuznost a vzájemnou provázanost trestního a přestupkového práva. Následně pak konstatoval, že „[p]odle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a ke důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. (...) Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně. U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřít se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení.“ Jelikož tedy zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu v přestupkovém řízení aplikovat, nic žalobkyni nebránilo, aby ve správní žalobě uvedla nové námitky, které v průběhu přestupkového řízení neuplatnila.

Výše uvedené nedostatky – zejména absence jakékoliv lékařské zprávy – vedly proto krajský soud k oprávněnému závěru, že správní orgán prvního stupně a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav. Zrušení rozhodnutí žalovaného bylo tedy zcela na místě.

Nejvyšší správní soud nicméně považuje dále za důležité vyjádřit se k názoru Krajského soudu v Brně ohledně aplikace různých znění zákona o přestupcích na případ žalobkyně.

Podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007, tedy v době předmětné dopravní nehody, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které dojde k usmrcení nebo zranění osoby. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 215/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. S účinností od 22. 8. 2007 (tedy i v době rozhodování správních orgánů obou stupňů a krajského soudu) ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) stanoví, že se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

Z doslovného znění předmětného ustanovení účinného do 21. 8. 2007 by bylo možno dovodit, že není rozhodující, komu je zranění při nehodě způsobeno, a že pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku postačí i situace, kdy je jediným zraněným sám viník dopravní nehody. Z této interpretace zjevně vychází i Krajský soud v Brně, když dovozuje, že nebyl-li poškozený J. H. při nehodě zraněn, byla by žalobkyně odpovědná za přestupek pouze podle znění přestupkového zákona účinného do 21. 8. 2007, a to z toho důvodu, že si sama přivodila zranění (podle správního spisu

hematomy). Naopak při aplikaci znění zákona účinného od 22. 8. 2007 by žalobkyně odpovědná nebyla, neboť toto znění již vyžaduje ublížení na zdraví osobě odlišné od pachatele přestupku.

Nejvyšší správní soud však s těmito úvahami krajského soudu nemůže souhlasit. Ve své rozhodovací činnosti zdejší soud otázku aplikace § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích ve znění platném od 1. 7. 2006 do 21. 8. 2007 opakovaně řešil a dospěl k závěru, že jednání viníka dopravní nehody tam, kde jedinou zraněnou osobou byl pachatel sám, jako přestupek kvalifikovat nelze. V rozsudku ze dne 22. 11. 2007, č. j. 5 As 42/2007 - 54, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že „u dopravní nehody, jejímž jediným účastníkem a současně jediným zraněným byl pouze řidič, který způsobil dopravní nehodu, spočívá nebezpečnost jednání a zájem společnosti na potrestání pouze za porušení zvláštního právního předpisu, nikoliv za nedbalostní sebepoškození zdraví, a proto závěr krajského soudu o nesprávné právní kvalifikaci správním orgánem je správný. Sankce za nedbalostní sebepoškození zdraví by nebyla účinná, účelná a neměla by smysl.“ V rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publikovaném pod č. 1684/2008 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud toto pravidlo vztáhl i na situace, kdy byli účastníci nehody dva.

Zdejší soud nevidí ani v této věci žádný rozumný důvod, pro který by se měl od výše citovaného právního názoru, který ve svých předchozích rozhodnutích vyjádřil, jakkoliv odchylovat. Jedná se již o konzistentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která sjednotila rozpornou rozhodovací činnost na úrovni krajských soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 2. 2007, č. j. 51 Ca 9/2006 - 27, na jedné straně, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2008, č. j. 58 Ca 80/2007 - 42, na straně druhé).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že součástí skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích ve znění účinném do 21. 8. 2007 bylo zranění či usmrcení jiné od pachatele přestupku odlišné osoby. Totéž ustanovení ve znění účinném od 22. 8. 2007 požadovalo ublížení na zdraví jinému. Zranění, které si způsobila v projednávaném případě žalobkyně, tedy nemělo vliv na její odpovědnost za přestupek ani podle současného znění zákona, ani podle znění zákona účinného v době spáchání přestupku. Aniž by se Nejvyšší správní soud dále pouštěl do rozboru možných rozdílů mezi pojmy „zranění“ a „ublížení na zdraví“, je zřejmé, že situace v projednávaném případě je podřaditelná pod oba termíny. Zlomeninu žebra, která si vyžádala dle tvrzení poškozeného J. H. šest týdnů pracovní neschopnosti, lze bezpochyby považovat jak za zranění, tak i za ublížení na zdraví. Prokázání skutečnosti, že ke zlomení žebra poškozeného J. H. v důsledku dopravní nehody došlo, je proto určující pro odpovědnost žalobkyně za přestupek podle obou zmiňovaných znění zákona o přestupcích. Pokud by zlomenina žebra v důsledku dopravní nehody nebyla prokázána, nebyla by naplněna skutková podstata přestupku ani podle znění zákona o přestupcích účinného do 21. 8. 2007. Názor krajského soudu preferující v tomto případě aplikaci pozdější úpravy účinné od 22. 8. 2007 je tedy lichý, neboť tato pozdější úprava není pro žalobkyni nijak výhodnější. Rozhodnutí žalovaného stavící na znění zákona o přestupcích účinného v době spáchání přestupku je proto v tomto ohledu v souladu se zákonem.

Tento nesprávný názor krajského soudu nicméně nemá vliv na to, že otázka zranění poškozeného J. H. nebyla ve správním řízení postavena na jisto. Žalovaný dospěl k závěru o naplnění této části skutkové podstaty přestupku na základě nedostatečných podkladů, a krajský soud proto správně rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení.

Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci měla plný úspěch; náklady řízení v jejím případě tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Soud proto přiznal žalobkyni částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního

tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o 456 Kč. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu